

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 258/2014-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. V., zastúpeného Advokátskou kanceláriou KISELICA & PARTNERS, s. r. o., Námestie M. Benku 12, Bratislava, pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 8 Co 283/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. V. **o d m i e t a** ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2014 doručená sťažnosť Ing. I. V. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 8 Co 283/2011. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 28. februára 2014.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 23. júla 1998 sa Ing. O. Č. a A. Č.

(ďalej len „žalobcovia“) domáhali voči sťažovateľovi ako žalovanému zaplata sumy 340 930 Sk s tvrdením, že vykonali rekonštrukciu bytového domu v B. Rozsudkom okresného súdu č. k. 18 C (25 C) 86/1998-426 z 27. júna 2011 bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcom sumu 11 316,80 € s úrokmi z omeškania. Rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 283/2011-480 z 20. novembra 2012 bol rozsudok okresného súdu potvrdený s tým, že sa stal právoplatný 17. januára 2013.

Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 192/2013-54 z 5. apríla 2013 bola odmietnutá ako neprípustná sťažnosť podaná sťažovateľom proti právoplatnému rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 283/2011 z 20. novembra 2012. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ sa mohol domôcť ochrany svojich označených práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním dovolania, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. g), ako aj § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Namietal totiž, že vo veci na okresnom súde nerozhodoval zákonný sudca, keďže došlo k zmene v osobe zákonného sudcu bez zrejmych dôvodov, čo treba považovať za námietku nesprávneho obsadenia súdu. Vytýkal tiež odňatie možnosti konať pred súdom tým, že nemohol uplatniť procesné práva podľa Občianskeho súdneho poriadku a hmotnoprávných predpisov.

Podnetom z 15. októbra 2013 sťažovateľ požiadal generálneho prokurátora Slovenskej republiky o podanie mimoriadneho dovolania. Prípisom Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. Kc 348/13-7 z 20. decembra 2013 (doručeným právnomu zástupcovi sťažovateľa podľa jeho dátumovej pečiatky 30. decembra 2013) bol podnet sťažovateľa odložený ako nedôvodný.

Sťažovateľ je i teraz toho názoru, že v konaní vedenom okresným súdom nerozhodol zákonný sudca, keďže po pridelení veci sudkyňi dr. Hausleitnerovej v roku 2007 už konala sudkyňa dr. Kučerová, a to bez toho, aby dôvod zmeny v osobe zákonného sudcu bol zrejmy. Neskôr potom konala sudkyňa Mgr. Skotnická. Rovnako i naďalej trvá na tom, že došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti namieta, že podanej žalobe sa bránil vzájomnou žalobou, resp. započítacou námietkou, ktorou sa však okresný súd nezaoberal a vylúčil ju na osobitné konanie. Všeobecné súdy pochybili aj tým, že

neprihliadli na dôkazy o tom, že na vykonanie rekonštrukcie domu bol potrebný súhlas väčšinového spoluvlastníka, ktorý však žalobcovia nemali.

Ústavný súd zaujal názor, že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Sťažovateľ z opatrnosti nepodal dovolanie, keďže neexistuje právna norma umožňujúca podať dovolanie a súbežne aj sťažnosť ústavnému súdu. Podal však podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý bol odložený 30. decembra 2013.

Vzhľadom na ustanovenie § 53 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ žiada, aby sťažnosť bola prijatá na ďalšie konanie aj napriek nepodaniu dovolania z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v tom, že sa stal priamou obeťou porušenia práv a záruk zakotvených v dohovore a jeho protokoloch.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 283/2011 s tým, aby bol rozsudok z 20. novembra 2012 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Žiada aj náhradu trov konania a právneho zastúpenia advokátom. Napokon sa domáha aj vydania dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Rozsudok krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, nadobudol právoplatnosť 17. januára 2013. Z toho je zrejmé, že sťažnosť ústavnému súde, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 28. februára 2014, bola oneskorená, a to viac než o jeden rok.

Sťažovateľ naznačuje, že lehota na podanie sťažnosti mohla začať plynúť až potom, ako 30. decembra 2013 bol jeho advokátovi doručený prípis Krajskej prokuratúry v Bratislave z 20. decembra 2013 oznamujúci, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania bol ako nedôvodný odložený. Tento právny názor nemožno akceptovať.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Z citovaných ustanovení je zrejmé, že iba vyčerpanie takých účinných opravných prostriedkov, použitie ktorých zákon dáva do oprávnenia neúspešného účastníka konania, môže odložiť začiatok plynutia zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde až do doručenia rozhodnutia o použítom účinnom opravnom prostriedku. Za takýto opravný prostriedok možno považovať dovolanie, nie však už mimoriadne dovolanie, na použitie ktorého nie je neúspešný účastník konania oprávnený. Mimoriadne dovolanie (na rozdiel od dovolania) totiž nemôže podať účastník podania, ale len generálny prokurátor Slovenskej republiky.

Pokiaľ sa sťažovateľ dovoláva aplikácie ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, treba uviesť, že tak mal a mohol urobiť v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 192/2013, teda keď podal prvýkrát proti rozsudku krajského súdu sťažnosť ústavnému súdu bez toho, aby predtým vyčerpal možnosť podania dovolania. V súčasnej fáze, najmä z dôvodu, že sťažnosť je oneskorená, už uvedený postup do úvahy vôbec neprichádza. Neexistuje totiž možnosť odpustiť zmeškanie zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to ani z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2014